

GERDA VAN WAGENINGEN

Na regen
komt zonneschijn

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

DE VERLOVING

Met een welgemikte straal spuugde de oude Viergever in de sloot en duwde daarna met zijn tong de klodder pruimtabak naar de andere wang. Nog voor hij met de rug van zijn hand het tabakssap van zijn kin had geveegd kauwde hij alweer, langzaam en zorgvuldig, zoals hij altijd alles deed.

‘De lente komt eraan, Iman. Morgen kunnen we met eggen beginnen.’

‘Dat denk ik ook. Gelukkig maar. Ik ben het winterwerk beu.’ De jonge, breedgeschouderde man hief zijn gezicht omhoog en liet er de prille zonnestralen over dansen. Zijn ogen moest hij half dichtknijpen, zo fel was het licht. Je moest er diep adem van halen, zo heerlijk geurde de grond en zo boordevol verwachting kon je je voelen.

De afgelopen nacht was de wind naar het noordoosten geruimd en de zachte bries streelde vol lentebeloften over de akkers. Hij had de paarden vanmorgen al naar buiten gelaten, zodat ze niet de kolder in de kop zouden krijgen als ze morgen voor de eg moes-

ten. Zelf zou hij ook lust krijgen zijn boeze-roen open te doen aan de hals. Als vader er niet bij was geweest, had hij het zeker gedaan. Je voelde je alsof je hart zou barsten van geluk, zulk een heerlijk weer was het. Eindelijk zou het weer zomer worden. Niet alleen het weer was veranderd. Alles veranderde. Voor het eerst zou zijn woord erg zwaar wegen bij het werk. Vader was niet in orde geweest, deze winter. Een vlugge blik op het gezicht naast hem maakte dat nog duidelijker dan ooit tevoren. Het zonlicht tekende onbarmhartig de vele groeven in het markante gelaat, daar onuitwisbaar achtergelaten door geleden pijn en verdriet. Er waren deze winter heel wat groeven bij gekomen. De blauwe ogen, nog altijd even fel en diep van kleur als de zijne, leken gericht op een horizon die verder reikte dan de aardse. Het was een blik die je vaker bij oude mensen zag. En het wit was met rode adertjes doorlopen, zelfs al nam vader op advies van de nieuwe dokter geen enkele borrel meer. Maar ach, ouderdom en ziekte waren voor hemzelf nog ver weg. Hoorde hij daar niet het geratel van een wagen op de grintweg?

Alsof ze het hadden afgesproken keerden

de twee mannen aan de rand van het veld meekrap zich om, zodat ze konden zien wie er met zo veel haast voorbij kwam.

De oude Viergever spuugde nog eens, met duidelijke verachting nu, maar het hart van de jongere man leek een onverwachte roffel te slaan toen hij het gerij zag dat over de weg met een ongehoorde snelheid naderde. Onder de kap van de tilbury schemerde iets blauws. Zou dat Cornelia zijn? Of was het slechts haar zuster?

‘Die verdraaide uitzuiger,’ mompelde vader toen hij gewaar werd dat Jumelet zelf zijn paarden mende. Toch stak hij zijn hand op tot een groet, een groet die slechts met een nauwelijks merkbaar hoofdknikje beantwoord werd. Voorbij was het gerij alweer en langzaam stierf het geluid van de paardenhoeven weer weg.

Iman klemde zijn kaken stijf op elkaar. Niets zeggen nu. Hij moest zijn tijd afwachten. Als hij ook maar even liet blijken dat hij belangstelling voor juffrouw Cornelia had zou de hel meteen losbreken. Dat mocht niet gebeuren, want hij wist nog steeds niet wat juffrouw Cornelia er zelf van dacht. Ze had hem wel vaak lachjes toegeworpen, en eenmaal

was ze als per ongeluk tegen hem opgebotst en had hij haar moeten vastgrijpen om haar staande te houden. Op dat moment was hij zich ervan bewust geworden dat ze wel heel bijzondere gevoelens bij hem opriep. Nog kon hij in zijn dromen voelen hoe een ogenblik haar boezem tegen zijn borst had gehijgd en hoe ze naar hem had opgekeken met vrolijke ogen en even geopende lippen, voor ze zich terug had getrokken. Alleen al bij de gedachte kreeg hij het er nog warm van. Voor hij er erg in had, had hij toch twee knoopjes van zijn kiel losgemaakt. Zijn pet propte hij ongeduldig in zijn broekzak. Wat had hij een hekel aan dat ding, maar moeder had erop gestaan dat hij hem op deed. Dit lenteweer vond ze verraderlijk. De zon prikte en het was heerlijk de wind door je haren te laten waaien.

‘Ben je nu gek geworden, Iman! Zo dadelijk vat je nog kou.’

‘Toe nou, vader. Begint u nu ook al? Het is zo warm. Voel je dat dan niet?’

‘Je lijkt wel een veulen. Zeg, de meekrap staat er prachtig voor, hè?’

‘Ja, we hebben er dan ook al twee jaar hard aan gewerkt. Dit wordt de derde zomer. De laatste.’

‘Maar het rendement zal er naar zijn.’

Iman keek zorgvuldig naar het kostbare gewas. Met meekrap kon je rijk worden, maar een beetje geluk moest je er wel bij hebben. Ook al ging tegenwoordig het gerucht dat er een of andere kunstmatige verfstof was uitgevonden die de mee kon vervangen. Zo’n vaart zou dat echter wel niet lopen.

‘Als de mee goed oplevert, ga ik eens naar een huisje in het dorp uitzien. Dat brengt me op iets dat me al vaak heeft beziggehouden sinds ik van de winter ziek werd. Het wordt tijd dat je naar een geschikte vrouw uitziet, Iman. Uiteindelijk ben je al zesentwintig geworden, de afgelopen Kerstmis.’

De schrik sloeg Iman om het hart. Hoe kon vader weten waar hij net aan had gedacht? Hij had toch naar de weg gekeken? Of verbeeldde hij zich slechts dat het een met het ander verband hield?

‘Ik heb nog alle tijd,’ mompelde hij en stak zijn handen in zijn broekzakken zodat de oude man niet zou zien dat hij de vuisten balde.

‘Dat weet een mens nooit van tevoren. Het zou me geruststellen te weten dat er een geschikte vrouw op de hoeve komt als moeder en ik ons terugtrekken. Heb je echt nog nie-

mand op het oog?’

‘Niet direct.’

‘Je moet er toch weleens over gedacht hebben. Je zusters zijn allebei al getrouwd. En je hebt heus wel oog voor een meisje, dat heb ik wel gezien.’

‘Allicht. Maar ik heb nog niemand ontmoet met wie ik een heel leven zou willen delen.’

Hij moest ervan blozen. Hoe was vader nu op het onzalige idee gekomen om over een vrouw te beginnen? Hij kon toch moeilijk vertellen dat hij verliefd was op Cornelia Jumelet? Haar vader was de rijkste herenboer uit drie dorpen. Bovendien had hij slechts twee dochters, van wie Cornelia de oudste was. Zelf waren ze ook niet direct arm, maar dat nam niet weg dat het standsverschil onoverbrugbaar was. Degene die Cornelia trouwde, zou de volgende herenboer van Welgelegen worden. Dat was voor hem niet weggelegd. Buiten dat feit was hij zelf de enige zoon en moest daarom zijn vader opvolgen. Nee, hij had geen slechtere keus kunnen doen. Maar het was zomaar gebeurd, voor hij het goed en wel besepte.

‘Maria van Damme zou geen slechte keus zijn, al ligt de hoeve van haar vader wat ver

weg. Maar ze is enig kind en zal een grote erfenis krijgen. Geertje Kloet is ook een aardige meid, maar daar hebben ze een huis vol kinderen. Het beste zou je nog af zijn met Joppa van Bloois. Dat is een lief meisje en vrolijk bovendien. En later hoeft ze alleen met Reinier te delen, als de tijd van erven daar is.'

Bah, bezit en erfenis! Daar draaide het om als er een huwelijk werd overwogen. Zouden die oude mensen dan nooit dat bruisende, tintelende gevoel hebben gekend dat hij nu voelde? Wie maalde er dan nog om hoeve en land?

Om zich een houding te geven viste Iman zijn pijp en de tabaksdoos uit zijn broekzak. Hij klopte de pijp tegen zijn klomp uit en begon hem daarna bedachtzaam te stoppen.

'Kom nou, vader. Loop nu niet te hard van stapel. U zou toch niet willen dat ik een huwelijk aanga waar mijn hart niet bij is? Ik zou doodongelukkig worden. En waarom juist Joppa? Haar vader heeft maar twee paarden en wij drie. U moet zelf toegeven dat de Sofia hoeve groter is dan de Stolpe.'

'Ja, dat is waar. Maar Van Bloois zit er warmpjes bij. Er zijn er niet zoveel zonder een hypotheek op hun boerderij. En de meesten pachten hun spul van Moolenburgh. Een

mens laat zijn gedachten graag een beetje dwalen. Je hebt tenslotte al lang de leeftijd. Het zou alleen maar mooi uitkomen.'

'Laten we maar eens naar binnen gaan. Ik denk dat moeder het eten zo langzamerhand klaar heeft. Ik heb Krelis al naar huis zien gaan.'

Krelis was de knecht die met zijn gezin in het arbeidershuisje woonde dat een eindje verderop wat opzij van de weg lag. Het stond net als het lege arbeidershuisje van de Stolpe een beetje ineengedoken tussen de beide boerderijen in.

Iman merkte dat hij honger had. Dat kwam zeker ook doordat de lente zo duidelijk in de lucht zat. Binnen stond de tafel in de grote keuken al gedekt. Het was warm in de keuken nu het fornuis brandde. Als het zo warm bleef, zou moeder al gauw in het bakhuis moeten gaan koken. Ze zag helemaal rood van de warmte, de stijfsel was uit haar muts verdwenen en de gehaakte rand hing slap naar beneden.

'Ik heb een reuze honger, moeder. Ruik ik geen spek?'

'Ja, dat ruik je goed, jongen. We eten zuurkool, dat lust je immers zo graag?'

De maaltijd verliep grotendeels onder stilzwijgen. Het was er bepaald niet gezelliger op geworden sinds zijn zusters waren getrouwd. Vroeger was er altijd iemand die wat te vertellen had, hijzelf net zo goed. Het liefst had hij zijn zusters aan het lachen gemaakt zodat ze gierend in hun stoel hingen en geen hap meer door hun keel konden krijgen. Het was bij hen nooit geweest als bij zovele anderen, waar de kinderen nauwelijks een woord durfden zeggen zonder dat hun iets werd gevraagd. 't Zou best gezellig zijn, weer een jonge vrouw in huis. Cornelia... hij proefde de naam in zijn mond. Nee, Cornelia zou hier nooit de boerin kunnen zijn, dat wist hij zelf maar al te goed. Zelfs in het hoogst onwaarschijnlijke geval dat hij haar zou krijgen, zou ze niet op een gewone hoeve willen zitten. Hij zou... 'Iman, je wordt toch niet ziek? Je eet zo weinig vandaag?'

'Nee, hoe komt u erbij.' Snel begon hij zijn bord leeg te eten. Nu had hij weer zitten dromen, hij moest werkelijk beter opletten. Moeder zag altijd zo scherp en het zou een ramp zijn als ze achter zijn geheim kwam. Niemand mocht iets vermoeden, totdat... Ja, totdat wat?